

ОСОБА НЕДОТОРКАННА

ЧАСТИНА ПЕРША

1

Було це чи не було, тепер уже точно не скажеш, бо випадок, із якого розпочалася (і триває майже до наших днів) уся історія, трапився в селі Красне так давно, що й очевидців відтоді майже не залишилося. Ті, які лишилися, розповідають по-різному, а деякі й зовсім не пам'ятають. Та й, правду кажучи, не такий це випадок, аби тримати його в пам'яті стільки часу. Щодо мене, то я зібрав докупи все, що чув з цього приводу, і додав трохи од себе, додав, можливо, навіть більше, ніж чув. Урешті-решт, історія ця здалася мені настільки кумедною, що я вирішив викласти її письмово, а коли вона вам видасться нецікавою, нудною чи навіть дурною, так сплюньте і вважайте, ніби я нічого не розповідав.

Трапилося це начебто перед самою війною — чи то наприкінці травня, чи то на початку червня 1941 року, — в цей приблизно час.

Стояв звичайний, спекотний, як буває в цю пору року, день. Усі колгоспники були зайняті на польових роботах, а Нюра Беляшова, яка служила на пошті, прямого відношення до колгоспу не мала і була цього дня вихідна, поралася на своєму городі — підгортала картоплю.

Була така спека, що, пройшовши три рядки з кінця в кінець городу, Нюра геть зморилася. Плаття на спині й під пахвами змокріло і, підсихаючи, ставало білим і жорстким від солі. Піт затікав у очі. Нюра зупинилася, аби поправити волосся, яке вибилося з-під хустинки, і поглянути на сонце — чи скоро обід.

Сонця вона не побачила. Великий залізний птах із перекошеним дзьобом, затуливши собою сонце і взагалі все небо, падав просто на Нюру.

— Ой! — з жахом зойкнула Нюра і, затуливши лице руками, ніби нежива, повалилася в борозну.

Кабан Борко, який рив землю біля ганку, відскочив убік, але, збагнувши, що йому нічого не загрожує, повернувся на те ж місце.

Минув певний час. Нюра отямилася. Сонце пекло в спину. Пахло сухою землею і гноєм. Десь цвірінькали горобці і кудкудакали кури. Життя тривало. Нюра розплющила очі й побачила перед собою грудкувату землю.

«Чого ж це я лежу?» — подумала вона здивовано і враз згадала про залізного птаха.

Нюра була дівчина грамотна. Вона іноді читала «Блокнот агітатора», який регулярно виписував парторг Килін. У «Блокноті» недвозначно говорилося, що всілякі забобони дісталися нам у спадок від темного минулого і їх слід рішуче викоринювати. Ця думка здавалася Нюрі цілком справедливою. Вона повернула голову праворуч і побачила свій ганок і кабана Борка, який і досі рив землю. У цьому не було нічого надприродного. Борко завжди рив землю, тільки-но знаходив для цього придатне місце. Та коли

знаходив негодяще, також рив. Нюра повернула голову далі й угледіла чисту блакить неба і жовте сліпуче сонце.

Посмілившавши, Нюра повернула голову ліворуч і знову впала ницьма. Страшний птах існував реально. Він стояв неподалік від Нюриного городу, широко розчепіривши великі зелені крила.

«Згинь!» — подумки наказала вона і хотіла осінити себе хресним знаменням, але хреститися, лежачи на животі, було незручно, а підніматися вона боялася.

І раптом її наче струмом ударило: «Так це ж аероплан!» І справді, залізним птахом Нюри видався звичайний літак «У-2», а перекошеним дзьобом уявлявся їй його нерухомий повітряний гвинт.

Ледве перелетівши через Нурин дах, літак опустився, пробіг по траві і зупинився біля Федька Решетова, мало не збивши його правим крилом. Федько, рудий мордатий здоровань, відомий більше за його прізвиськом Плечовий, косив тут траву.

Льотчик, побачивши Плечового, розстебнув ремені, визирнув із кабіни і гукнув:

— Гей, дядьку, що це за село?

Плечовий нітрохи не здивувався, не злякався і, наблизившись до літака, охоче пояснив, що село називається Красне, а спершу називалося Грязне, а ще в їхній колгосп входять Клюквине і Ново-Клюквине, але вони по той бік річки, а Старо-Клюквине, хоча й по цей бік, належить до іншого колгоспу. Тутешній колгосп називається «Червоний колос», а той — імені Ворошилова. У «Ворошилові» за останні два роки змінилося три голови: одного посадили за крадіжки, другого — за розбещування малолітніх, а третій, якого надіслали для зміцнення, спочатку трохи поzmіцнював, а далі як запив, так і пив доти, доки не пропив особисті речі й колгоспну касу, і допився до того, що в нападі білої гарячки повісився у себе в кабінеті, залишивши

записку, в якій було лише одне слово «ех» з трьома окличними знаками. А що те «ех!!!» мало означати, так ніхто й не збагнув. Щодо тутешнього голови, то він хоча й теж п'є без просипу, однак на щось іще сподівається.

Плечовий хотів повідомити льотчикові ще якісь подробиці з життя довколишніх поселень, але тут позбігалися люди.

Першими прибігли, як звичайно, хлопчачки. За ними поспішали жінки, деякі з дітьми, деякі вагітні, а багато хто і з дітьми й вагітні водночас. Були й такі, в яких одне дитинча за поділ ухопилося, інше за руку, друга рука тримає немовля та ще одне в животі дозріває. До речі, в Красному (та чи тільки в Красному?) жінки народжували охоче й рясно і завжди були або вагітні, або щойно після пологів, а іноді й наче щойно після пологів, а вже знову вагітні.

За жінками шкандибали діди й баби, а з дальніх ланів, покинувши роботу, бігли й решта колгоспників із косами, граблями і сапками, що надавало цьому видовищу явної схожості з картиною «Повстання селян», яка висіла в районному клубі.

Нюра, котра все ще лежала в себе на городі, знову розплющила очі і звелася на лікоть.

«Господи, — саянула в її голові тривожна думка, — я тут лежу, а люди вже давно дивляться».

Схопившись на свої ще не зміцнілі від переляку ноги, вона спритно пролізла між воринами тину і кинулася до натовпу, що поступово збільшувався. Позаду стояли жінки. Нюра, розпихаючи їх ліктями, стогнала:

— Ой жінки, пустіть!

І жінки розступилися, бо з Нюриного голосу розуміли, що їй конче треба пробитися наперед.

Далі стояли лави чоловіків. Нюра порозпихала і їх, примовляючи:

— Ой дядьки, пустіть!

І нарешті опинилася в першому ряду. Вона побачила зовсім близько літак з широкою смугою мастила аж по всьому фюзеляжу. І льотчика в коричневій шкіряній куртці, який, спершись на крило, розгублено дивився на люда, що підступав з усіх боків, і крутив на пальці потертий шолом з димчастими окулярами.

Поруч з Ньюрою стояв Плечовий. Він поглянув на неї згори вниз, засміявся і сказав приязно:

— Ти дивись, Ньюрка жива. А я думав, тобі вже кінець. Я ж ероплана перший помітив, авжеж. Я тут біля горба сіно косив, коли дивлюся: летить. І прямисінько, Ньюрко, на твій дах, на бовдур просто, атож. Ну, думаю, зараз він його зчеше.

— Брешеш ти все, — сказав Микола Курзов, який стояв праворуч од Плечового.

Плечовий спіткнувся на півслові, поглянув на Миколу теж згори вниз, оскільки був вищим на цілу голову, і, подумавши, сказав:

— Бреше собака. А я кажу. А ти свого рота закрий та й не роззявляй, доки я тобі не дам дозволу. Утямив? А ні, так я тобі на язик наступлю.

Після того він зиркнув на людей, підморгнув льотчикові і, вдовольнившись враженням, яке справили його слова, вів далі:

— Ероплан, Ньюрко, від твого димаря пройшов ото на вершок максима. А мініма й того менше. А коли б він твого бовдура зачепив, так ми б тебе завтра обмивали, атож. Я б не пішов, а Колька Курзов пішов би. Він до жіночого тіла цікавий. Його торік у Долгові в міліції три дні протримали за те, що він у жіночу лазню заліз і під лавкою сидів, атож.

Усі засміялися, хоча знали, що це неправда, бо Плечовий вигдавав це зараз. А коли перестали сміятися, Степан Луков запитав:

— Плечовий, га, Плечовий, а ти, коли побачив, що ероплан за бовдур зачепиться, напудився чи ні?